אתה והלירה

לירה ישראלית אחת תשכ"ז

האם תפורק „נאות־אביב"?

בספטמבר יחל בית המשפט המחוזי בתל־אביב בדיון בבקשת **אהרון רובינ־שטיין** לפרק את חברת „נאות אביב". החברה הנפיקה הון מניות נפרע של 7 מיליון לירות, מזה באמצעות הבורסה 4.6 מיליון מניות. קבוצת רובינשטיין מחזיקה ב־24% מהון המניות, ואילו קבוצת המייסדים השולטת בחברה מחזיקה ב־28% מהון החברה, אך מניותיה

קבזן ריבינשטיין
תביעה לפירוק

מקנות לה שליטה בהצבעה. הבקשה ל־פירוק מנומקת, בבית־המשפט, בהרקת החברה מנכסיה על־ידי המייסדים, המ־עבירים את הונה ורכושה לחברה אחרת בשם „קרת" שבה זכאים המייסדים ל־מחצית הרווחים, בעוד שב„נאות־אביב" הם זכאים ל־28% מהרווחים בלבד.

מייסדי „נאות אביב" ו„קרת" הם **אהרון רייט וליאונרד שיין**, שנפ־טרו, ועתה השליטה בידי יורשיהם. הם היו ראשי הקק"ל באנגליה, וקיבלו מ־מינהל־מקרקעי־ישראל שיטחי־קרקע רבים כמעט בחינם תמורת ציונותם, וכך החלו את פעולת „נאות אביב" ו„קרת". „קרת" משמשת הקבלן של „נאות אביב" בשי־טת קוסט־פלוס, ועד עתה לא נערכה למעשה כל ביקורת של „נאות אביב" על החשבונות שהגישה „קרת". למעשה, משנת 1964 ועד לפני שנתיים לא חיל־קה „נאות אביב" כל דיווידנד וכספיה הוזרמו בצורות שונות ל„קרת", שחילקה כל השנים מניות הטבה ודיווידנד ומש־כורות ביד רחבה למייסדים.

„נאות אביב" מחזיקה עתה שטח של 41 דונם בקריית־אונו, שעליו בונים 175 יחידות שערכן 50 מיליון לירות, וכן היא בעלת 75% מפרוייקט „נאות אביב" ב־אבן־גבירול פינת שאול המלך, על מיג־רש בן 8.6 דונם שעליו מוקמים בניין בן 60 דירות ומרכז מיסחרי ששוויו 50 מיל־יון לירות. לחברה מיגרשים גם בתכנית „ל".

„קרת" בונה עבור „נאות אביב" בהי־קף של 80 מיליון לירות, ללא כל בי־קורת או פיקוח. באחרונה מינתה „נאות אביב" מפקח ששימש שנים רבות מנהל ב„קרת", שאותה עליו לבדוק עתה.

בבקשה לבית־המישפט טוען רובינ־שטיין, כי 25% מזכויות הפרוייקט בתל־אביב נמסרו ל„קרת" אחרי שהיו קודם בידי חברת „פלמין", השייכת למייסדי „נאות אביב". בנוסף מקבלת „קרת" מח־צית מעודפי התקבולים השנתיים בפרו־ייקט קריית־אונו, בעוד במיסמכי החב־רה שהוגשו לבעלי המניות ולבורסה הוצ־הר, כי תקבל מחצית מרווח הפרוייקט.

עיסקה זו, לדעת רובינשטיין, כה בל־תי־כדאית ל„נאות אביב", עד שיש בה כדי לעורר יותר מחשד לכך שמנהלי ה־חברה אינם פועלים בתום לב ולמען האינטרסים של החברה.

רובינשטיין מביא, כדוגמה, רכישות קרקע על־ידי חברה־בת של „נאות אביב" במחיר מופרז ביותר. חלקה 306 בשטח „ל" נמכרה על־ידי בעליה לחברה אחרת בסכום של 62 לירות המטר, וזמן קצר לאחר־מכן קנתה אותה החברה של „נאות אביב" במחיר של 120 לירות ה־מטר. כך גם לגבי עיסקה נוספת באיזור.

אם יתן בית־המישפט הוראת פירוק, צפוייה עלייה בשערי המניות, שכן „נאות אביב" מחזיקה נוסף על רכושה גם באיג־רות־חוב צמודות שערכן כיום 35 מיליון לירות.

הבנק הבינלאומי פיצה לקוח על טעויותיו

אחרי התכתבות של כמעט שנה והת־ערבות בנק־ישראל, הסכים הבנק־הבינ־לאומי־הראשון לפצות לקוח ותיק, **מר־דכי עופרי** מחיפה, על פעולות שנעשו לדעתו, שלא כדין בתיק ניירות־הערך שלו.

עופרי התלונן לפני בנק־ישראל ולפני הבנק־הבינלאומי־הראשון, כי פקיד ניי־רות־הערך של הבנק יעץ לו לקנות תעו־דות של קרן פי"א, מבלי שאמר כי על הרכישה והמכירה ישלם עמלה של 5% ביחד, וכן כי יעבור חודש ימים מהוראת המכירה ועד לזיכוי חשבונו בתמורה.

כתוצאה מכך הורה למכור תעודות פי"א ולקנות מניות של בנק־לאומי, ב־הנחה שיש בחשבונו כיסוי מתמורת המכירה. למרבה המזל שכח הבנק לק־נות לו את המניות ביום ההוראה, 14.11.77, וקנה לו אותן רק ב־17 באותו חודש, מה־גם שב־14 בנובמבר לא היה מיסחר במניות בל"ל. עופרי טען כי כיוון שלא היה מיסחר ביום שבו הורה לר־כוש, מתבטלת הוראת המכירה אוטומ־טית ולכן, רכישת המניות עבורו אינה חוקית.

מתשובות בנק־ישראל והבנק הבינ־לאומי מסתבר, ראשית לכל, כי הנוהג שתוקפה של הוראת־קנייה הניתנת ללא הגבלת מועד יהיה עד סוף החודש הגר־גוריאני, אינו נוגד את תקנון הבורסה.

הבנק הסכים, מצידו, להחזיר לעופרי את הפרשי המחירים של רכישת מניות בל"ל, כך שכאילו נרכשו עבורו ביום מתן ההוראה, וכן החזיר לו חלק מן הריבית שבה חוייב חשבונו על הפיגור בהעברת כספי פידיון תעודות פי"א.

בסיום מכתבו ביקש הבנק מעופרי ש־יסגור את חשבונו בבנק...

מוגרבי רכש חלקו של מסיס ב„ישראפילם"

שלמה מוגרבי, שהיה בעל שליש בחברת־ההפקות „ישראפילם" יחד עם **צבי שפילמן ואלכס מסיס** (לכל אחד שליש), רכש את חלקו של מסיס. מסיס הקים חברת־הפקות בשם „יש־ראם", שנרשמה בניו־יורק ובתל־אביב. „ישראם" ו„ישראפילם" יתנו יחדיו שי־רותים לסידרת טלוויזיה אמריקאית ש־תופק בישראל עם המפיק האמריקאי **דויד דורטורט**. הסידרה תיקרא „עב־דל הצונן ולוט הלוהט", ותעסוק בשני סוכני אף־בי־איי המוצבים בשתי חקונ־סוליות האמריקאיות בירושלים, במערב ובמיזרח העיר. דורטורט הוא המפיק של סידרת הטלוויזיה „בונאנזה."

מסיס עוסק עתה גם בהפקת סרט על **אלברט איינשטיין**, שיצולם בברלין בתקציב של 2 מיליון דולר, בסידרת טל־וויזיה על נשים במערב הפרוע ובסרט עם **מוחמד עלי** בתפקיד הראשי, ש־יצולם בקניה.

„ישראם" תייצג בניו־יורק את „ישרא־פילם", שמייסדיה היו מסיס ושפילמן.

קירקסנות כפולה

שורה של תביעות מישפטיות הוגשה בעיקבות ביקורו בישראל של הקירקס האיטלקי „מדראנו". כל התביעות הן בין שותפי וממני הקירקס, החושדים זה בזה בהונאה ובמעשים לא־נאים אחרים. ביסוד התביעות מצוי החשד כי בעצם התכוונו חלק מיוזמי הרעיון שהקירקס יישא הפסדים, שכן ככל שיפסיד יותר יגדל חלקם ברווח. במה אמורים הדב־רים? נניח — ואין שום כוונה לטעון כי אכן כך היה במיקרה זה — שיזם הקיר־קס מבטיח לעצמו 10% מן ההכנסות. הוא מוכר את חלקו זה בהכנסות לכמה גורמים שונים, כל אחד לחוד. אם אין רווחים, איש אינו תובע ממנו את חלקו בהכנסות. אולם אם יש רווחים, יבוא אליו כל מי שקנה ממנו — אותם ה־10%, וידרוש אותם... כאשר העסק מפ־סיד, כולם מפסידים — פרט ליזם שמכר אותו חלק ברווחים לכמה אנשים.

אבל כאמור, במיקרה של הקירקס ה־איטלקי לא היה דבר כזה. האמרגן **אהרון ברמן** יזם את הבאת הקירקס לישראל, והמימון התחלק כך: 25% ברמן, 25% **אלי אפרתי**, 50% בעל מישרד־הנסיעות לשעבר **אבישי הראל**. ההוצאה הריאלית עד למכירת הכרטי־סים היתה תשלום מיקדמה של 30 אלף דולר לקירקס, ותשלום הובלתם לארץ. ההובלה נעשתה על־ידי מישרד „מונדוס טורס" באמצעות שובר־נסיעה, כך שה־הוצאה היחידה היתה המיקדמה של 30 אלף הדולר. הקירקס נועד להציג במ־שך 120 יום ולהכניס, לפי התחזית 13 מיליון לירות, מזה 6 מיליון במכירה מוקדמת של כרטיסים.

ההוצאות היו, לפי התחזית, 7.5 מיל־יון לירות, והרווח הצפוי: 5 מיליון לי־רות על השקעה ריאלית של 30 אלף דולר.

התחזית היתה כה טובה, עד שברמן מכר את מחצית חלקו לבעל מישרד־הכרטיסים החיפאי **לובה ברגר**. כאשר הגיע הקירקס, התברר כי הראל מ„מונ־דוס טורס" זייף את הערבויות לתשלום ההובלה, והסתבך בבית־המישפט. חלקו נרכש על־ידי ברמן ואפרתי, ואילו ברמן מכר חלק נוסף לברגר מחיפה, שהחזיק עתה ב־20% וחלק נוסף מכר ל**אלכס ברנע** ולשותפים.

בסופו של דבר, בגלל הסתבכותו של הראל ומיקום לא נכון של הקירקס לחו־דש ימים בחולון וחדרה, נגרם הפסד ממשי של 1.5 מיליון לירות מביקורו של הקירקס. האיטלקים הגישו תביעה נגד היזמים בסך 80 אלף דולר, ואלה הגישו תביעה נגדית על סך 3 מיליון לירות. קבוצת אפרתי תובעת מברגר מחיפה 140 אלף לירות, בנימוק שלא העביר את כל התמורה ממכירות הכרטיסים.

מס על הבורסה

הסערה שפרצה סביב פירסום מכתבו של הממונה על הכנסות המדינה, על־ידי העיתונאי **צבי קסלר**, חושפת שוב את העובדה ששר־האוצר מסרב לקיים את החוק המחייב לגבות מס־הכנסה על רווחים מעיסקי ניירות־ערך מבוססים ש־עיסוקם בכך. יש כיום אלפי אזרחים שעיקר הכנסתם מעיסקי ניירות־ערך. הם אינם משלמים כל מס־הכנסה כיום, כי־וון ששר־האוצר החליט שיש לו זכות ש־לא לקיים את החוק.

גם הפירוש שנותן האוצר לחוק אומר, כי רק מי שעוסק בניירות־ערך באקראי לא ישלם מס־הכנסה. אולם באופן מע־שי הורה שר־האוצר לפקידי השומה לג־בות מס־הכנסה רק מחברות העוסקות בניירות־ערך ולא מבודדים. זוהי הוראה שאין הדעת סובלת, שכן מחר יכול לבוא סוחר במיגרשים ולדרוש אותו דבר גם לגביו, וכן כל מי שקונה ומוכר דברים כעיסוק עיקרי.

הוראת האוצר כי משקיע בבורסה ש־זהו עיסוקו העיקרי לא ישלם מס־הכנ־סה, נוגדת את החוק ומרוקנת את מער־כת המיסוי כולה מתוכנה.

„אמישר" יצאה משותפות ב„חיש־יש"

חברת „אמישר" השקיעה בשעתו 600 אלף לירות בחברת „חיש־יש", שהוציאה לאור מדריך־טלפון מסווג, ואחרי זמן־מה יצאה משותפותה וקיבלה את הש־קעתה בחזרה. **דויד סופר**, מבעלי „אמישר", מסר כי החברה החליטה על יציאה מן השותפות כיוון ששותפיה לא פעלו בדרכים המקובלות עליה.

למה נסע מנכ"ל החברה?

תושבי הרובע היהודי בירושלים שלחו תלונה למבקר־המדינה ולמישטרה, על נסיעתו של מנכ"ל „החברה לשיקום ופי־תוח הרובע היהודי", **שניאור פלג**, ל־אירופה. לפי התלונה אישרה לו הנהלת החברה מענק של 50 אלף לירות לנסיעה ללימוד בעיות של רטיבות בבתים יש־נים. פלג נסע לחקור את הבעיה עם רעייתו. בעיקבותיו יצא לאירופה, להי־פגש עימו, **יצחק לרר**, שותף בחברת „ד. לוית" ירושלים, חברת־הפיקוח על הבנייה ברובע.

התלונה טוענת כי לפלג אין השכלה טכנית או ידע הנדסי, ומשום כך האמת־לה של לימוד בעיות הרטיבות היא רק מסווה לבילוי חופשה בת חודש באירו־פה בתשלום. לרר אמור, לפי התלונה, להדריכו בתחום רטיבות הבתים כדי להצדיק את הנסיעה.

השמד מבלט מדליית מכבי ת"א - צסק"א מוסקבה

מדליית־זהב מיוחדת שהונפקה לרגל נצחון מכבי ת"א על צסק"א מוסקבה, ושייצורה הופסק לפי דרישת מוסקבה, סיימה בימים אלה את קיומה. חברות „שרז" ו„דניה" השמידו את מבלטי המדליה, כדי למנוע כל אפשרות של הדפסות נוספות על 141 מדליות־הזהב שיוצרו כבר. תחילה הודיעו על ייצור של 1650 מד־ליות־זהב, אולם הדרישה הרוסית הפסיקה את הייצור.

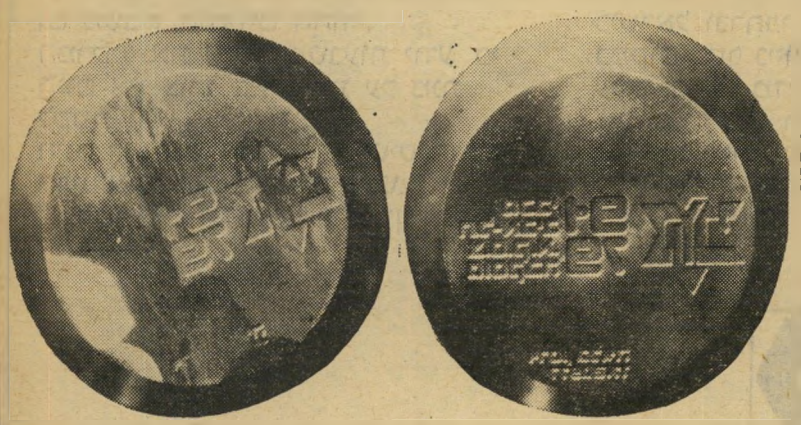

המכלט המושמד

המכלט השלם

איום רוסי